

КИРИЛ ХРИСТОВ

ИГРА НАД БЕЗДНИ

chitanka.info

РЕКВИЕМ

*Аз стиснах своите ръце стопени
В пестници костеливи сетен път.
И свърши се. От членове студени
Откъсна се и отлетя духът.*

*И никой ми очите не затвори,
Ни изкривените от скръб уста;
Страданъето на цял живот говори
Все още — на живота и света.*

*Но ето, чужди ме редят бездушно;
И ето ме със скръстени ръце
Върху гърдите, аз лежа послушно.
Успокои се моето сърце.*

*Какви са тез цветя? Кой свеци пали
Над мен? О, лицемери, настрана!
Догде живях, кой виде и пожали
Цветята мои, мойта светлина?*

ЗАЩО?

*Защо лазурни небеса помръкват?
Защо тъй рано гасне летний ден?
Защо наокол птичките замлъкват?
Огледвам се очуден аз: край мен
Тревата на ливадата жълтее,
Потокът къдрав като че немее,
И клюмат блоговонните цветя,
Затварят чашки... Днес не дойде тя.*

ПЕЧАЛ

*Край бързия поток стоя приведен
И растне, растне моята печал.*

*Минават дни, ще дойде ден последен
С безпаметна за миналото жал.*

*И мисля аз за тебе, моя мъртва,
И мисля аз за своя страшен грях.
О, где си ти? Пренел бих всичко в жертва
Да чуя пак детинския ти смях!*

*Но спиш в земята ти със свойта тайна,
А чака мен там горе съдник строг.
И свеждам аз глава в печал безкрайна,
И капят сълзи в бързия поток.*

ЗИМНА ВЕЧЕР

*И питам се: защо да се живея?
Какво очаквам още аз? О, боже
Как скръб от всичко около ми вей,
Където поглед уморен се сложи.*

*Вън сняг вали — тъй, както е валил
Преди безкраен ред хилядолетия.
И свила е сърцето ми печал,
И лягам разломен, без да разсветя.*

ВЕЛИКАТА СКРЪБ

*Все същия и в охолност, и в нужди,
Аз не еднаж безпаметно ридах.
А днес — днес моите скърби ми са чужди
И нямам вече сълзи аз за тях.*

*Днес моите скърби ми са непознати,
Затварям им аз своята врата.
На родний край Бог скръб велика прати —
И място във душа ми не оста.*

ИЗКУШЕНИЕ

*Докога? Та всеки миг ний мреме!
Непрекъснат погребален звън!
О, защо в един атом от време
Да не досънуваш тежък сън?*

*Стига радост тебе е боляла!
Стига в болки радости дири!
Дигай чашата! Изпий я цяла
И със всички жили изгори!*

ПИСМО

*Не ви обичам, нито Вие мен.
Ни вашият ум, ни моят кули зида,
До Вас не съм разсеян и смутен;
Но мога всеки миг да си отида.*

*Чиято и да бъдете — обида
Аз няма да изпитам. И блажен
Не ще съм, може, ако някой ден
В нозете си разплакана Ви вида.*

*И пак грижливо пази паметта,
Че съм летял със Вас така високо —
Осмивайки сам себе си жестоко.*

*А Вам ли ще е скъпа мисълта,
Че никой не прониква по-дълбоко
От мене на душа Ви в пропастта?*

ЕСЕНЕН ДЪЖД

*Вън есен е. Развяват се булата
На дъжд. Като пращец, ситни, ситни.
Налита вятърът, звънтят стъклата.
Ненаваляло се — редица дни.*

*Минава татък шоп, нехайно цопя
Из локвите. Дъждецът си вали.
Врата се някъде от вятра хлопа.
Аз слушам и душата ме боли.*

НАПАСТ

*Ний само няколко сме думи разменили —
Случайни думи във шума на празен свет.
Какъв е тоя жар по всичките ми жили?
Защо е моят ум всецяло с теб зает?*

*Вън зазорява се, денят пристига шумно,
А още буден съм и мъка ме гнети,
И в огън мятam се и шъпна аз безумно:
„О, как обичам те, как скъпа си ми ти!“*

СРЕЩА В ПОЛЕТО

*Вървя самотен, тих. Около мен
Градини и ливади зеленеят.
Звънци на стадо татък нейде пеят.
Загасва в облаците душният ден.*

*Аз чакам те. Изглеждат се очи ми.
Сърцето ту замира, ту трепти,
И ангелът хранител в мен шепти
Като молитва чудна твойто име*

*Но ето, идеш! Зърнал те едвам —
И дивна светлина небето рони,
И дишам аз възшебно благовоне,
И целий свят превръща се на храм.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.